

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VI. évf. 5. szám

2001. MÁJUS

Bérmálkozóink

Bodnár László - Tamás

Varga Andrea - Rita

Draskóczy Ágnes - Teréz

Géczi Ildikó - Katalin

Krammarics Gabriella - Rita

Munkácsi Zsófia - Erzsébet

Pintér Gabriella - Kreszcencia

Ruzsányi Veronika - Hedvig

Szántó Géza - Fülöp

Tarcsai Emőke - Teréz

Varga Péter - János

Jézusért

*Fontos a percnyi nyugalom,
amellyel Istent kutatom.*

*Meglelni napi örööm,
magamat emiatt töröm.*

*Meglátni az apró virágot,
s benne az isteni világot.*

*Észrevenni a sok szépet,
szívben a jót, akár ha tépett.*

*Meglelni az isteni arcot,
megvívni érte sok kis harcot.*

*Ehhez kell belső béke,
hogy tudjam: Érte megérte.*

Rútics István

Szentgyónás

*Vívódások, csaták és kudarcok,
kísértések és elvesztett harcok.
Mulasztások, gondolatok, tettek,
- ó, bűnbánat könnyei! Gyertek!*

*Térdre rogyini, sírni és vallani,
vigasztaló papi szót hallani;
amely fölemel, biztat, bátorít,
Krisztusunktól el nem tántorít.*

*Áldott az Isten, irgalmas és jó,
Bűnös szívekhez szívből lehajló.
M megbocsát és nem büntet keményen,
szavában megújul reményem:*

„Menj! Szabad vagy testvérem.”

Güllöcs Erika

Mehetünk Isten hírével !?

Április 22-én, vasárnap délelőtt Paskai László bíboros úr ünnepélyes keretek között megbérmálta a másfél éve erre felkészülő katekumen csoport 11 tagját.

És most már vajon mehetünk Isten hírével? IGEN! Hiszen a bérmálás a Szentlélek lehívása és kiáradása, hogy az ebben részesültek megvallják hitüket a világ előtt, és mindezt szavukkal, példájukkal terjeszteni tudják. Tehetjük mindezt bátran, mert felkészülésünk alatt nagyon sok útravalót kaptunk Gábor és György atyától, Erzsi nővértől, kezeseinktől és a bérmaszüleinktől. (Én külön köszönettel tartozom Kálmán Mária néninek.)

hmm... ILLETVE NEM EGÉSZEN MEHETÜNK! Hiszen ahogy bíboros atyánk is mondta beszédében, sajnos egyre kevesebb pap van az egyház kötelékében, így egy-egy papra napról napra több feladat hárul. Ezért szükség van olyan emberekre, akik le veszik e teher egy részét a vállukról, úgy mint ahogy már most is az újlaki közösség tevékenyen alakítja a plébánia életét. Tehát mennünk is kell, de azért maradnunk is.

Hosszú út vezetett bennünket idáig, a katekumenátus folyamán a beavatási fokozatok egész során estünk át. Csak emlékeztetőül: befogadás, tradíció (a hit átadása), exorcizmus, reddíció ('visszadás', ti. a hité, azaz: hitvallás), kiválasztás, skrutínium (három, amelyeken a hitünket vizsgáltuk meg), majd - 8 nappal nagyszombati keresztelesemet követően - a bérmálás szentsége.

Az első lépéseket Gábor atya segítségével tettük meg, akit nagyon megszerettünk a foglalkozások alatt, és ezért azóta is hiányzik mindannyiunknak. Hirtelen távozása miatt a skrutíniumokat azonban már Anzelm atya, keresztelemet pedig György atya tartotta. Itt feltétlenül meg kell említenem, hogy kedves György atyánknak az Útkereső címmel tartott foglalkozásai indították Verát és engem a katekumenátusba lépésre, valamint hogy ő készítette fel csoportunkat az utolsó szertartásokra. Mindennek része volt még a péntek esti közös imádság a bérmálkozókért, amelyet szintén ő vezetett, és amely sokat segített lelki felkészülésünkben, egyben megnyugvást is jelentett számunkra.

Az alapos felkészítés ellenére izgalommal vártuk a vasárnapi eseményeket. Sokunkat meglepett a bíboros úr kedvessége és közvetlensége, valamint az, hogy milyen rendkívüli nyugalommal vezette a szertartást. Mégis, nem tekintélye, hanem személyes hangvétele hatott meg bennünket a legjobban, az újlaki közösség felé áradó szeretete, megkülönböztetett és megtisztelő figyelme.

Így hát a hétfői csoporthoz csatolva eddig kedden tartott foglalkozásainkat, most már mi is: **Nagycsoportosok lettünk!**

Végezetül néhány névtelen szemelvény az első nagycsoportos foglalkozásról:

- Tudom, meglesz a gyümölcse, ha én is akarom. Szent Teréz, a védőszentem a bizalom szentje volt, és mostanában minden arra hív, hogy jobban bízzak Istenben.

- Teréz anya OK! A Szentlélekből soha nem elég. Olyan fantasztikus egység volt a pénteki imádságban, ezt folytatni kellene. Az az ajándék, amit külön-külön kaptatok, valahol az enyém is.

- A lényegi résznél éppen ingáztam kifelé meg befelé, de a legjobban a csend fogott meg, amikor imádkoztunk a bérmálkozókért. (Egy ministráns)

- Arra gondoltam, hogy ha egy egész templomnyi tömeg itt van és imádkozik, akkor mi lesz itt?!

- A pénteki imádság sokat segített, most volt először, hogy komolyan éreztem: a Szentlélek jelen van!

- Közel voltam az egészhez, mert én tartottam a mikrofont, azért volt jó, mert vártam, hogy hátha csurran-cseppen nekem is valami, és bejött a számításom...

Köszönjük, Uram, hogy bejött a számításunk!

Varga Péter

A húsvéti roller

Megvan az ideje a szomorúságnak és megvan az örömnnek. Most, húsvétól az öröm idejét éljük. Mennyire benne van a gyermeklélekben is az öröm!

Nyolcéves Eszter unokám rollert kapott húsvétra. Régóta vágyott rá, most kiérdemelte. Amikor megkérdeztem, minek örült húsvétkor a legjobban, természetesen azt felelte, hogy a rollernek, de azonnal hozzátette, hogy a feltámadásnak is. Mert ha nem támadnánk majd fel, mint ahogy Jézus, akkor a rollernek sem tudna igazán örülni. Tudod, Nagyi, Jézus ad minden örömet a szívembe, azért hogy élünk és élni is fogunk.

Az ünnepen elmentünk a nagypapa sírjához. Eszter ott, a temetőben próbálta ki először a rollert. Aminél jobban csak a feltámadásnak lehet örülni.

egy újlaki nagymama

Tódor Katalin

Újlaki arcok

Nagyon nehéz bemutatkoznom. Egyrészt mert aki ma vagyok, és amit ma önmagamról mondok, az holnap talán már nem tükrözi híven valóságomat; remélem, hogy jó iránya van a szüntelen változásnak. Másrészt pedig birkózom én is a szellemi hatalmasságokkal, akik lételem függetlenné akarják tenni Istentől, megélem tehetetlenségemet. Jó lenne tisztábban tükrözni az isteni képmást.

1944-ben születtem Hódmezővásárhelyen. Négyen vagyunk testvérek. A háború miatt édesapámat egy éves koromig nem ismerhettem. Felnőtten is hiányzik ez az egy év. Meghatározza Istennel, az Atyával való kapcsolatomat. Sokan nem is sejtik, mennyire meghatározó egy gyerek számára a biztonságot sugárzó apai-anyai jelenlét.

A kommunizmus hosszú éveit alatt voltam diák és útkereső fiatal. Tilos volt akkoriban hittanra járni. Az iskolában rosszabb jegyeket kaptunk. Édesapám „bűne” az volt, hogy templomba jártunk és gyerekeit hittanra járatta, emiatt soha nem kapott semmilyen elismerést munkájáért.

Emlékezetesek számomra a vasárnapi misék. Egy órát gyalogoltunk a templomig, egy órát ültünk a jéghideg templomban, mise után egy órát gyalogoltunk haza. Untam én is a misét, mint minden gyerek, mert nem érttem. Otthon mindennap közösen imádkoztunk, téli estéken a rózsafüzért is elmondtuk. Unalmas volt az is. Imádkoztatok szívből, mondta a nagymama, csak nem tudtam, hogy azt hogyan kell.

Szüleim soha nem kérdezték meg, akarunk-e misére menni, van-e kedvünk imádkozni. Ők mentek, minket meg vittek magukkal. Ők szemünk láttára imádkoztak, és így minket is belevontak. Felnőttként értettem meg: Hitük és Isten iránti buzgalomuk által a legnagyobb kincset adták át; állandóan megmutatták, mi az első és legfontosabb.

A félelem mint démoni erő tartott fogva serdülő éveimben. A vallás magánügy, mondták, és én sajnos sokáig elhittem. Felnőtten is nagyon nehéz megszabadulni ezektől a félelmektől. Csak akkor mertem Istentől beszélni, ha nem fenyegetett veszély.

Visszatekintve látom, hogyan vette kezébe Isten az én eltorzult lételemet, és hogyan kezdett hozzá gyógyításomhoz. Körülvett egy kis plébániai közösséggel, az állami hatóságok által felfüggesztett jezsuita és SVD missziós atyákkal, domonkos nővérekkel. Azután húsz évesen már én is kaptam annyi bátorságot, hogy titokban, családomnál hittant tanítsak gyerekeknek. Ennek következményeként hol a rendőrségre idéztek be bennünket államellenes cselekedet vádjával, hol szüleinket zaklatták, de tartottak körünkben házkutatásokat is.

Ezekben az években kerestem én is a földi jegyest, de igazából senki sem tetszett. Egy napon azután mégis eljött Valaki. Éppen a disznókat etettem otthon, amikor a kert felől átsuhant valami Mennyei. Felejthetetlen találkozás volt. Ha egész életemben disznókat kellene is etetnem, akkor is követnélek, hangzott bennem. Évek múlva leltem Rá a domonkosrendi nővérek közösségében.

1969-ben felköltöztem Budapestre. Fűtött a vágy, hogy külföldre menjek és kolostorba lépjek, majd pedig a pogányok között hirdessem az evangéliumot. Isten tervei azonban mások voltak. Háromszor utasították vissza az útlevelekérelmemet, így maradtam itthon.

Folytatódott a rejtőzködő élet. Könyvrestaurátorként dolgoztam egy műhelyben és titokban domonkos nővér voltam. A rend ugyanis 1990-ig nem működhetett szabadon.

Közben elvégeztem a levelező teológiát, a hitoktatóképzőt és a mentálhigiéné szakot. Különböző plébániákon tanítottam hittant, táboroztunk és lelkipraktort tartottunk. Boldog voltam az Égi Jegyessel, és nem hiányzott a földi. Örökfogadalmat is titokban, néhány testvér jelenlétében tettem. Felejthetetlen nap volt.

Valaki, aki semmit sem tudhatott elkötelezett életemről, férjhez akart adni Linzben élő rokonához. Örökfogadalmam előestéjén váratlanul felkeresett az ismeretlen, gazdag jövődöbeli és közölte szándékát. Bár én már egyszer Isten mellett döntöttem, kaptam még egy lehetőséget választásra. De Isten kegyelméből nem volt nehéz kikoszorúzni a földi vőlegényt.

Nővéreként azóta is jegyese vagyok Krisztusnak. Vele való kapcsolatam 30 év elteltével némely dologban emlékeztet a megfáradt földi házasaikéra. Mindennap befogadni és szeretni a másik mását olykor nem könnyű. Krisztus hűsége az egyedüli garancia: nélküle nem lehet kitarítani a másik mellett, akár házasaik, akár szerzetes.

1982 óta a neokatekumenális közösség keretei között veszek részt az újraevangelizálás munkájában.

1987-ben költöztem az újlaki plébánia területére. A plébánia életében elsősorban hitoktatóként veszek részt. Elsőáldozásra készülő tanítványaim szülei jóakaratók és nyitottan keresők, de alig találunk megélt hitet, alig tudják át-hagyományozni a keresztény életet. Ezért fontos az újraevangelizálás, melyet a hitoktató önmagán kezd, majd a családokon és a gyerekeken folytat.

Meggyőződésem, hogy igazából csak annyiban él az ember, amennyire Istenben él. Hogy Istenben élek-e, szeretem-e Krisztust? Akarom, de mégis: Mindennap harcolok Isten ellen, mert más az én akaratom. Mindennap küzdök Krisztus keresztje ellen, mert nem akarok szenvedni, keresztet hordozni, magamat gyengének látni. Mindennap megtagadom Őt, mert hódolok én is a világ bálványainak.

És ha ilyen vagyok, akkor mi a reményem?

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)

Domonkos nővéreként

Családi események

Megszületett: április 7-én Frész Tamás és Vámosi Erzsébet harmadik gyermeke, Janka Margit; 17-én Rüsics István és Szibek Györgyi harmadik gyermeke, Laura Ágota.

A keresztség

szentségében részesült:

Április 7-én Végvári Domonkos Ferenc; 14-én Varga Péter és Skublics Imre; 16-án Lengyel Luca, Zágonyi Zsófia és Mayer Ádám.

Halottaink:

Méhes György (74), Mokos Géza (50), Lehoczky Kálmán (81), Gerencsér Irén (63), Dr. Horváth Jenőné (92), Szalai Gézáné (85), Schildmayer György (84), Bossányi Kristóf (24), Ulveczky Péterné (90), Nagy Antal Mihály (78), Tamás László (79), Tomóczi Istvánné (91), Skivraha Pál (56), Dr. Szilágyi Lajosné (81).

Kohl Róbertné 1909- 2001

Manci néni közel 60 évig, 1928-1986-ig dolgozott egyházi szolgálatban, adminisztratív munkakörben. Óbudáról Bády plébános úrral jött át Újlakra, 1965-ig mindkét plébánián tevékenykedett. 1964-1986-ig nyugdíjasként folytatta munkáját.

Adj, Uram, örök nyugodalmat neki!

Húsz esztendeje, 1981.május 27-én hunyt el Pilinszky János. Alábbi írását, melyet Vörös Gábor ajánlott figyelmünkbe, nemcsak az évforduló tiszteletére közöljük:

Viszonyunk a farizeushoz

A farizeus bizonyos értelemben mindenütt elszigetelt. Hiányzik belőle a nyitottság, s ezért képtelen a barátságra. Környezetének csak terhét érzi, s áldozatnak vél minden kapcsolatot. Olyan zsarnok, aki tehernek tünteti föl azt, hogy másokat elnyom.

Mikor a tekintélytiszteletről beszél, lényegében a mindannyiunkban ott lappangó zsarnoki rosszra sandít. Barátok helyett így keres szövetségeseket. A „rend”, az újabbnál újabb szabályok, a szeretet és a barátság szerepét pótolja nála. Rend és rendre utasítás címén kívánja magához fűzni környezetét, miután öntudatlanul nagyon is érzi, hol a valódi nyitottság, valódi belső egyenlőség, valódi barátság híján aligha számíthat emberi melegségre, emberi környezetre.

A farizeus nem ismeri a büntudatot. Nézeteiben, saját maga, vagy életvitelének megítélésében maga a megfellebezhetetlen igazság. Ő mindenben tökéletes. Ha „gyengeségéről” beszél, ez kizárólag formális. Valójában mások megítélése, bírálata igazi lételeme. A farizeus legsúlyosabb vétkét is valamiféle erény nevében, látogatában követi el. És ez a farizeus legfőbb, ha ugyan nem egyetlen vétké.

... az Evangéliumban nem a paráznak, s még csak nem is a latrok számítanak a legnehezebb eseteknek. A megoldhatatlan eset a farizeus. Az, aki képtelen szembeülni képmutatásával, s ezen belül szíve zsarnoki, itélkező és indiszkrét világával. Igen, minden bűnös közül a farizeus az egyetlen, ki „lényege szerint” képtelen az önmagával való szembenézésre.

Az egyetlen, akiért semmit sem tehetünk, egyedül imádkozhatunk érte, nyitva hagyva számára a szeretet és a barátság mindenkor és mindenkire tárva-nyitva álló isteni kapuit.

Új Ember, 1969. VII. 27.

Kornél atya leveleiből

Nagyböjt és Húsvét à la Française

A nagyböjt a több ima, a böjt, önmegtartóztatás és az alamizsna ideje, a plébánián főképp ez utóbbira volt lehetősége mindenkinek. A falújságon szép képekkel illusztrálva bemutatott négy jó szándékra adakozhattak, akik akartak segíteni: Az egyik a Kongói Demokratikus Köztársaságban folyó missziót támogatja, a másik a Haiti szegényei között zajló misszió anyagi hátterét segíti. A harmadik a plébánia karitatív tevékenységéhez keres „mecénásokat”. Ez főként a hajléktalanok reggeliztetését, alkalmi segítségnyújtást, börtön-pasztorációt jelenti... A negyedik pedig egy fiatal pár madagaszkári misszióját támogatja.

Egyházmegyei szinten készítették sok ezer lila sálát, amelyre a vak Bartimeushoz szóló szavakat írták: „Bízzál, téged hív!” Mivel a franciák alapvetően odavannak a sálakért, pillanatok alatt elkapkodták, és hordták is egész nagyböjtben. Az utcán jó volt látni ezeket a lila sálakat. Egymást erősítik vele a keresztyének: vagyunk, és nem kell szégyellnünk vagy titkolnunk, hogy kiben hiszünk.

Virágvasárnap. Itt olajágak vasárnapjának hívják. Valóban örömteli volt. A papok és a ministránsok másfél méteres pálmákkal, a hívek szép zöld „olajágakkal” a kezükben lelkesen énekelve integettek. Kicsit megtapasztalhattunk Jeruzsálem népének örömeiből. A passiót a főcelebráns és két hívő olvasta fel. A hívek állva hallgatták végig, de ha valaki elfáradt, leülhetett.

Elérkeztünk a Szent Három Naphoz, ami itt kicsit korábban kezdődött, mint nálunk, ugyanis a krizmaszentelési misét Lustiger bíboros szerda estére tette át Nagycsütörtök helyett, hogy a hívek minél nagyobb számban részt vehessenek rajta. 3-400 pap volt jelen a 25 állandó diakónussal, a bíborossal és három segédpüspökével együtt. A szentbeszéd után hét szemlélődő apácarend képviselője lépett elő. Átadtak egy-egy könyvet a bíborosnak mindazoknak a katekumeneknek a nevével, akik ezen a Húsvéton nyelik el a keresztség és a bérmálás szentségét, és akikért egész nagyböjtben imádkoztak. Cserébe másik könyvet kaptak. Ezekben papok és seminaristák nevei voltak, akiket imáikra bízott a bíboros.

Nagycsütörtök reggelén kellemes meglepetésként ért a fakkomban talált szép csomagolású csokitójás, illetve a konyhasztalon minden papnak névre szóló fehér rózsa, mellyel a plébánia „legénysége” kívánt szép ünnepet papjainak. Olyan ez, mint a házassági évforduló, vagy az Anyák napja. Bevallom, nagyon jól esett ez a kis figyelmesség.

Délután mind a négyen gyóntattunk. A betegekért való ima nem maradt el, hiszen az esti szertartás és szentmise csak nyolckor

kezdődött. Ebben helyet kapott a lábmosás szertartása is. Az Ol-társizsentséget a főoltártól egy másik szépen feldíszített tabernákulumhoz vittük, ahol lehetőség volt éjfélig csendben imádkozni.

Nagyböjtök délután háromkor keresztút volt a környező utcákban. Ezen mintegy háromszázán vettünk részt. A papok alában, stólában. Hívek egymást váltva vitték a keresztet, a stációk között Üdvözlégyeket imádkoztunk, vagy énekeltünk. Az állomásoknál az elmélkedés után a témához kapcsolódóan imádkoztunk a kerületben lakókért, az itt dolgozókért. Valóságos evangelizáció volt. A keresztút után mi papok folytattuk a gyóntatást egészen a „csonka miséig”, ami fél hétkor kezdődött.

Nagyszombaton a Laudest 10 órakor kezdtük. Fél egykor olvasmányos imaóra volt, melyet követett két katekumen hitvallása. Egyikük a meghatottságtól sírva mondta végig a hitvallást. Hosszú ideje készültek a mai napra. Az itteni rendszer szerint bárki bekapcsolódhat a keresztségre való felkészülésbe, de hogy mikor veheti fel e szentséget, arról a katekumen csoport vezetői döntenek a plébánossal egyetemben. A felkészülés általában 1-2 év, ami alatt elsajátítják a hit alapjait, némi jártasságot szereznek a liturgiában, és bekapcsolódnak a plébánia életébe is.

Nagyszombat délutánja csendesen zajlott. Délután még gyóntattunk, majd este 9-kor kezdtük a Húsvét vigíliájának szertartását tűzszenteléssel. Innen a templomon kívül a húsvéti gyertyát követve vonultunk be a sötét templomba, ahol csak a szentély volt feldíszítve sok-sok égő méccsessel. Az Exultet alatt fokozatosan gyulladtak fel a szentély fényei, a templom többi része, ahol csak a kézben tartott gyertyák világítottak, az öt olvasmányt követően a Dicsőség alatt borult fényárba. Nagyon szép volt a két felnőtt keresztelése is. Velünk volt Antoine, a kongói pap, aki a Te Deum előtt afrikai feltámadási énekkel hozta tűzbe a híveket. Láthatóan nagy mozgolódás kezdődött a hívek között a ritmikus éneket énekelve, tapsolva, szabad utat engedve boldogságuk kifejezésére. Igazi örömmel volt. A mintegy három és fél órás szertartást követte az itteni hagyományok szerint a kalács és a forró csoki a hittanteremben.

Vasárnap tíz órakor folytattuk az ünneplést a közös dicsőítéssel. Ez előtt még a reggelire érkező hajléktalanokhoz is betértünk gitárral énekelve néhány húsvéti éneket, hogy legalább egy kicsit megosszunk abból az örömből, amit nekünk Krisztus feltámadása jelent. Az ünnepi misén három gyermeket kereszteltünk meg a kisebbeket alámerítéssel keresztelte a plébános, és az egyik kaplán.

Krisztus feltámadt! – Valóban feltámadt! Alleluja!

Fábrny Kornél

Egyházközségünk rendszeres programjai

Szentmisék rendje:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: hétköznap reggel szentmise előtt és után, hétköznap este és vasárnap a szentmisék előtt és elején.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után. Minden hónap első csütörtökén a lelkiileg örökbefogadott gyermekekért, első szombatokon papjainkért, új papi hivatásokért imádkozunk a szentórán.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétköznapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰-18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 18⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰

Merre tart fiatalságunk?

Gyorsjelentés készült az „Ifjúság 2000” elnevezésű szociológiai felmérésről, és ebben két rövid oldal a vallásossággal foglalkozik. A nyilatkozók egytizede vallja magát valamely egyházi tanítás követőjének, közel a fele pedig a „maga módján vallásos”. Legalább 90%-ukat megkeresztelték, kétharmad részben éppenséggel katolikusnak - vallási szertartásra a fiataloknak mégis csupán 8%-a jár legalább heti rendszerességgel, további 9% pedig havonta egyszer-kétszer vetődik be szertartásra. Ezek szerint némi optimizmussal ifjúságunk egyhatodát, kissé szigorúbban véve egytizenkettedét tekinthetjük vallását gyakorlónak. És ebben a számban benne van a kilencvenféle regisztrált vallás - igaz, mind a megkeresztelték, mind a vallásgyakorlók mintegy 90%-a katolikus vagy református.

Száz magyar fiatal közül tehát mintegy hat jár vasárnaponta rendszeresen katolikus, kettő pedig másmilyen templomba. Itt tartunk ezer évnyi kereszténység után. Magyarország missziós terület.

Sz. J.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A májusi számot szerkesztették:

Békési Mariann, Havasiné Zentai Edit,
Dr. Keglevich Lászlóné, Szaszovszky József
Kiadja: Újlaki Sárós Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Májusi naptár

Májusban minden este ¾ 6-kor litánia

- 3. Cs. Szent Fülöp és Jakab apostolok
- 6. V. Húsvét 4. vasárnapja, Jó Pásztor vasárnap
- 7. H. Boldog Gizella
- 13. V. Húsvét 5. vasárnapja
- 16. Sze. Nepomuki Szent János
- 20. V. Húsvét 6. vasárnapja
- 23. Sze. Boldog Apó Vilmos püspök
- 24. Cs. Mária, Keresztények segítségére
- 26. Szó. Néri Szent Fülöp
- 27. V. Urunk mennybemenetele

Gitáros misék a hónapban: 6-án 18⁰⁰, 20-án 9⁰⁰

Hírek, hirdetések

❖ Templomunkban a szentmisék rendje megváltozott: Húsvétól kezdődően hétköznap 8 órakor csak első péntekenként lesz szentmise.

❖ Jó Pásztor vasárnapján a 9-es és az este 6 órás szentmisén a szentbeszédet a Központi Szeminárium egyik kispapja tartja.

❖ A családos hittantábort az idén Zebegényben rendezzük meg június 27. délutántól június 30. délutánig. Szeretettel hívjuk a táborba a kisgyermekes családokat. Jelentkezni Horvay Marikánál lehet.

❖ Hírek főegyházmegyénk pasztorális hírlevelének, a Hídverőnek húsvéti számából:

- Az ideai Nagymarosi Ifjúsági Találkozó május 26-án lesz.

- Június 4-én, pünkösdhétfőn Máriaremetén a Karizmák Ünnepe tartják. A rendezvényre elsősorban családokat, csoportokat, közösségeket várnak. Szívesen vesznek előre bejelentett program(szám)okat. Az ünnepet az esti órákban katolikus könnyűzenei evangelizáció követi.

- Családcsoporthoz vezető képzés rendezését tervezik ősszel Budapesten, ehhez előre szeretnék felmérni a részt venni szándékozók számát. - Újlaki érdeklődők Bóné Andrásnál vagy Harmat Péternél jelentkezzenek.

- A Hajszólové jövő januárban induló következő évfolyamára már most lehet jelentkezni. - Újlaki érdeklődők György atyának jelezzenek szándékukat.

A Hídverő tartalmazza továbbá a májusi taizéi előkészületi találkozót, az egyéni és közösségi elvonulásra alkalmas lelkigyakorlatos házakat, az ezévi családpasztorációs eseménynaptárt és még további információkat és meghívásokat. A hírlevél egy példányát megtekinthető a hittantermek külső falán lévő faliújságon.

❖ A Szent Péter és Pál iskola vezetését az oktatási hagyományokkal rendelkező Szalézi rend vette át. Elsőtől hatodik évfolyamig indul szeptembertől a tanítás a Fényes Adolf utcai épületben. Szeretettel hívjuk fel a szülők figyelmét erre a lehetőségre. Érdeklődni az iskolában vagy a Bécsi úti szalézi kápolnában lehet.

Lélekmérgezés

A lélekmérgezés titkos, bár jól látható eszközökkel folyt évtizedeken keresztül. Sajnos mára sem fejeződött be, pedig már „rasszizmus elleni világnap” is létezik, ám a hívő ember nem esik a védelme alá. E sorokban nem vádaskodni szeretnék, csupán figyelmeztetni, mi ellen kell védekeznünk.

Másik templomban jártam vasárnap misén, két négygyermekes rokon család társaságában. Amikor a perselyező hozzánk ért, az egyik óvodás kisgyerek lefogta az édesanyja kezét, mondván, ne dobjon be pénzt, hiszen a papoknak kár adni, csak magukra költik, megmondta az óvónénin...

Az édesanyjának nem volt könnyű dolga, míg elmagyarázta, mi mindennek a működtetéséhez és javításához kellhet az a pénz. A gyerek végül is belátta a perselyezés szükségességét, legalább is ez a gyerek - de vajon hogyan gondolkodik az óvónéni többi kis nevelteje?

Lakik egy hölgy a közelünkben, aki valaha apáca akart lenni, de a történelem közbeszólt, és a népi demokrácia megszüntette a rendet. Az illető hölgy ma nem jár templomba, csak otthon imádkozik, mivel haragszik a papokra, akik „jól élnek”, miközben neki kevés a nyugdíja. Múltja és iskolázottsága ellenére is hatott rá valahol a „propaganda”, azaz a rágalom. Érveljünk ellene, igyekezzünk eloszlatni a vádakat, hogy visszanyerjük a megtévesztetteket!

dr. Suchy Károlyné